

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DOUĂ MINUNI SĂVÂRȘITE PENTRU ACEEAȘI CREDINȚĂ ÎN MÂNTUITORUL IISUS HRISTOS

DUMINICA A 24-A DUPĂ RUSALII (Învieră fiicei lui Iair)

†) SF. IER. NECTARIE DE LA EGHINA;
SF. MC. CLAUDIU, CASTOR,
SEMPRONIAN ȘI NICOSTRAT;
SF. MC. ONISIFOR ȘI PORFIRIE;
SF. CUV. MATRONA

În duminica aceasta, a 24-a după „Pogorârea Duhului Sfânt”, Biserica ne aduce în atenție, prin Sfânta Evanghelie după Luca (8, 41-56), două dintre cele 37 de minuni săvârșite de Mântuitorul nostru Iisus Hristos, și anume „vindecarea femeii cu scurgere de sânge de 12 ani” și „învieră fiicei de 12 ani a lui Iair, mai-marele sinagogii din Capernaum”.

Această pericopă evanghelică ne transpune cu gândul alături de Mântuitorul Hristos în Galileea neamurilor, acolo unde s-a desfășurat prima parte a activității Sale mesianice, a lucrării Sale mântuitoare și dumnezeiești. După o serie de minuni săvârșite aici (vindecarea sutașului din Capernaum, vindecarea soacrei lui Petru, minunea potolirii furtunii de pe mare – Lacul Galileii), Mântuitorul coboară pe țărm în partea vestică a lacului, în partea iordaniană, unde vindecă doi demonizați din ținutul Gadarei), apoi revine în Galileea, în micuțul orașel Capernaum, care se afla la marginea Imperiului Roman de atunci, și săvârșește cele două minuni prezentate în Evanghelia de astăzi, ambele rezultând ca urmare a mărturisirii credinței neștirbite în „Hristos, Fiul lui Dumnezeu Celui Viu” (Matei 16, 16)

Prima dintre ele este cea împlinită tainic cu o femeie, „care de doisprezece ani avea curgere de sânge și cheltuisese cu doctorii toată averea ei și de nici unul n-a putut să fie vindecată” (v. 44). Aceasta se atinge pe ascuns de „poala hainei Lui și îndată s-a oprit curgerea sângelui ei” (v. 45). Domnul se oprește și, fără să o numească direct, o cheamă la mărturisire: „S-a atins de Mine cineva. Căci am simțit o putere care a ieșit din Mine” (v. 47). Și nefiind nicidecum sesizată de cei care erau de față, minunea se descoperă prin mărturisirea femeii care „a spus de față cu tot poporul din ce pricină s-a atins de El și cum s-a tămăduit îndată” (v. 48). Despre această femeie, se știe, potrivit istoricului Eusebiu de Cezareea, că se

numea Veronica și era originară din Pennada, Cezareea lui Filip (Asia Mică), la izvoarele Iordanului, pe unde fusese Iisus cu ucenicii Lui (Matei 16, 13 și Marcu 8, 27). După Învierea Mântuitorului, după Cincizecime, în evlavia ei, femeia aceasta ridicase un monument „întru amintirea minunatei sale vindecări” și în casa ei s-a format o comunitate puternică de creștini, devenind un adăpost pentru Sfinții Apostoli și propovăduitorii Evangheliei din Asia și Europa.

Cea de-a doua minune, „învieră fiicei lui Iair, mai-marele sinagogii din Capernaum”, ocupă însă locul central al acestui text evanghelic. În decursul celor trei ani ai activității Sale publice, Domnul Hristos a recurs doar de trei ori la puterea Sa dumnezeiască pentru a învia pe cineva din moarte. Iair, mai-marele sinagogii din Capernaum, vine înaintea Mântuitorului să ceară îndurare, agățându-se disperat de nădejdea unei vindecări minunate a fetei lui

în vârstă de doar 12 ani. Hristos simte credința sinceră a acestui părinte, străpuns în adâncul sufletului de durerea că unica sa fiică agoniza pe patul suferinței. Cu inimă zdrobită, Iair cere de la Dumnezeu „să intre în casa lui, căci numai o fiică avea, ca de doisprezece ani, și ea era pe moarte” (v. 41-42). Ascultându-i rugăciunea, ne spune evanghelistul că Domnul îndată a plecat spre casa aceleia. Între timp, fetița moare dar Iisus, ajungând la casa lui Iair, le spune tuturor să nu plângă, deoarece fetița nu este moartă, ci doarme, cuvinte ce au generat un val de ironie din partea lor, absolut convingși că fetița decedase. În final, Domnul Hristos o readuce la viață, prin rostirea cuvintelor (aramaice): „Talita kumi!” (Marcu 5, 41), adică „Copilă, scoală-te!”. Mântuitorul Hristos săvârșește această minune din mila Sa dumnezeiască pentru cei suferinzi și pentru a-i întări în credință pe cei care erau de față, cunoscând toți că Dumnezeu este Cel care are stăpânire

asupra vieții și a morții.

„Când femeia cu scurgere de sânge a aflat că Mântuitorul i-a spus mai-marelui sinagogii Iair: «crede numai și se va izbăvi» (Luca, 8, 50), s-a gândit că Acela care poate să aducă înapoi în trup sufletul unei fete de 12 ani va putea și să alunge din trupul său boala care o chinuia de 12 ani. Când L-a auzit zicând crede numai și se va izbăvi, aceasta și-a spus: «pot să îi

dau credința pe care o cere în schimb». Vindecarea a venit din cuvântul Său, negociind ca plată credința exprimată prin cuvântul femeii.” (Sfântul Efreim Sirul, Comentariu la Diatesaronul lui Tațian, 7.26).

Așadar, asemenea protagoniștilor din Evanghelia de astăzi, să fim convinși că lumina credinței în Mântuitorul Hristos și în Învierea Sa ne dă tărie în suferință,

ne purifică și ne pregătește pentru Cer, precum ne asigură marele Apostol Pavel: „Căci necazul nostru de acum, ușor și trecător, ne aduce nouă, mai presus de orice măsură, glorie veșnică covârșitoare, neprivind noi la cele ce se văd, ci la cele ce nu se văd, fiindcă cele ce se văd sunt trecătoare, iar cele ce nu se văd sunt veșnice” (2 Corinteni 4, 17-18). ❀

Arhid. Marinela Laurențiu Marcu

SFÂNTUL MUCENIC VISARION DE LA LAINICI

Azi, 9 noiembrie, la Mănăstirea Lainici din județul Gorj are loc proclamarea locală a canonizării Sfântului Mucenic Visarion de la Lainici, cu zi de cinstire 10 noiembrie.

degradare accentuată a Măn. Lainici, urmare a distrugerilor aduse de Primul Război Mondial, îl aduce aici pe cuviosul părinte Visarion ca stareț.

Noul stareț va statornici treptat rânduiala isihastă pe care o aflate la Măn. Frăsinei. Cumpără noi proprietăți pentru întreținerea mănăstirii. În perioada 1940-1941, după 10 ani de stăreție, părintele Visarion statornicise la Lainici un sobor de peste douăzeci de călugări și frați.

Pentru că știa că în 1907, la 7 ani de la înmormântarea cuviosului stareț Irodion Ionescu, osemintele sale au fost deshumate și confirmate ca sfinte moaște, starețul Visarion Toia a scos moaștele Cuv. Irodion, le-a pus într-un sicriu mai mic, a săpat mai adânc, la peste doi metri, și le-a ascuns ca pe o comoară de mare preț. Ele au rămas în această tainică rânduială până la 10 aprilie 2009 când, în ajunul prăznirii Sfântului Calinic, au fost din nou descoperite, Sf. Irodion fiind canonizat în 2011.

În Măn. Lainici se ducea viață de obște tradițională. Nu se mânca niciodată carne, iar luna, miercurea și vinerea se mânca fără ulei. Spovedania se făcea săptămânal. Utrenia era la miezul nopții, iar Sfânta Liturghie se săvârșea zilnic. La chilii, fiecare făcea canonul de metanii rânduie, cu cele șapte laude, citea cărți sfinte și nu lipsea de la biserică și ascultare. De aceea un duh de sfințenie exista în Măn. Lainici pe vremea starețului Visarion, istoria păstrând mărturii privind numeroase vindecări de boli la Taina Sfântului Maslu, dar și alte întâmplări minunate din timpul cucernicului egumen.

În general, viața părintelui Visarion Toia a fost plină de suferințe. Toate au culminat în ultimii 4 ani ai vieții sale (1947-1951) cu un sacrificiu martiric pentru credința ortodoxă. În anul 1948, partidul comunist a concentrat pe Defileul Jiului peste 3.000 de muncitori

să termine lucrarea la linia ferată Bumbesti-Livezeni, proiect început încă din 1922 și care avea o majoră importanță națională. Miile de lucrători veniți trebuiau cazați. Iar Măn. Lainici, care avea ceva teren în apropiere, a fost desproprietărită abuziv, fiind în sub „ocupatie” bolșevică timp de 10 ani (1947-1957). Părintele Visarion a ajutat la organizarea unui spital de campanie pentru cei care sufereau diverse accidente de muncă.

În anul 1950, în incinta mănăstirii a fost cantonată o unitate militară. În duminici și sărbători religioase, când părinții mergeau în biserică pentru sfintele slujbe și pentru Sfânta Liturghie, afară se desfășurau întreceri sportive zgomotoase pentru a perturba intenționat liniștea rugăciunii.

Într-o după-amiază, comandantul unității militare amplasate în incinta mănăstirii, împreună cu alți camarazi ofițeri, în stare de ebrietate, au mers cu toții la starețul Visarion Toia, impunându-i să dea ofițerilor și camera sa. Pentru că starețul nu a vrut, l-au bătut și călcat în picioare, provocându-i multiple răni și lăsându-l într-o baltă de sânge! În cele din urmă, după grele suferințe, de aproape un an, timp în care i-a fost amputat și un picior, părintele a murit la 8 noiembrie 1951 din cauza acestei barbarii la care a fost supus în chip martiric. Totul a fost trecut sub tăcere până după 1989.

În anul 2012 au fost dezgropate mormintele celor doi stareți, socotiți sfinți ai Lainiciului, cuviosii Visarion Toia și Calinic Cărașan, aflați unul lângă celălalt în cimitir, iar osemintele lor s-au aflat purtând pecetea sfințeniei. De altfel, necercetate, mormintele multor viețuitori din mănăstiri ascund comori dumnezeiești, sfinți care ne veghează și ocrotesc, pe care calendarul și sinaxarul nu-i pot cuprinde, dar inimile noastre da. ❀

S-a născut la 28 mai 1884, în comuna Secuieni, jud. Bacău, din părinții Gheorghe și Ilinca, oameni simpli, iubitori de Dumnezeu. A urmat clasele primare în localitatea natală, apoi Școala de cântăreți de la Roman, între anii 1900 și 1904, avându-l ca un bun prieten pe Mihai Bâtacă, viitorul arhimandrit Maxim Bâtacă. Au ajuns amândoi frați de mănăstire, ucenici ai episcopului cu viață sfântă Gherasim Safirin, iar între anii 1904 și 1908, cei doi au împlinit slujirea de cântăreți la catedrala din Roman.

Împreună cu îndrumătorul lor, Episcopul Gherasim Safirin, cei doi frați întru Hristos au ajuns să slujească, pe rând, în Măn. Frăsinei. În anul 1908, ei au pus bazele muzicii psaltice la Măn. Frăsinei.

În anul 1910, starețul Porfirie Bucurescu l-a tuns pe fratele Vasile Toia, încredințându-l cu numele Visarion. Visarion monahul, fiind o fire blândă și smerită, a început o nevoință și mai aspră. Iar la strană psalmodia din adâncul inimii, încât mulți lăcrimau la auzul vocii sale serafimice. Va fi hirotonit în anul 1922.

În vara anului 1929, Vartolomeu Stănescu, Episcopul Râmnicului-Noul Severin, luând seama la starea de

SFÂNTUL IERARH NECTARIE DE LA EGHINA – 9 NOIEMBRIE

**Azi prănuim
un sfânt grec,
mult iubit și cinstit
de români:
Sfântul Nectarie
din Eghina ,
care a fost
episcop de Pentapole,
director al școlii
teologice Rizarios
și ctitorul
mănăstirii de maici
„Sfânta Treime”
din insula Eghina.**

Anastase, pe numele său de botez, s-a născut la 1 octombrie 1846 în Silivria, Tracia, în familia lui Dimos și a Mariei Kephala, o familie săracă, dar foarte evlavioasă. La vârsta de 14 ani a plecat la Constantinopol ca să lucreze și să învețe carte. Studiază teologia și scrierile Sfinților Părinți și începe să-L descopere pe Hristos în inima sa prin rugăciune, citirea cărților sfinte și cugetarea la cele dumnezeiești.

În 1866, la vârsta de 20 de ani, Sf. Nectarie pleacă în insula Chios ca să predea ca învățător. Chemat de Hristos în viața monahală, intră în obștea mănăstirii Nea Moni, fiind călugărit la 7 noiembrie 1876, sub numele de Lazăr. Un an mai târziu devine diacon. Mai apoi, la tunderea în marele și îngerescul chip al schimniciei, va primi numele de Nectarie, pe care l-a purtat toată viața.

În anul 1885, după terminarea facultății de teologie din Atena, Sf. Nectarie este luat de patriarhul Sofronie ca ucenic la Alexandria. Este hirotonit preot și apoi, în 1889, mitropolit de Pentapole, o veche eparhie ortodoxă din Libia superioară. Slujește ca secretar al Patriarhiei și ca predicator la biserica Sf. Nicolae din capitala Egiptului, devenind un iscusit slujitor și povătuitor de suflete.

Începe să fie invidiat de ceilalți ierarhi și slujitori ai Patriarhiei Alexandriei, aceștia vorbindu-l de rău către patriarh, cum că

dorește să-i ia locul. La 3 mai 1890, în urma unei ordonanțe date de patriarhul Sofronie, este eliberat din cinstea arhierescă în care se afla, permițându-i-se să slujească mai departe în biserica Sf. Nicolae. După numai o lună, la 11 iunie 1890, părintele Nectarie primește de la patriarh o scrisoare prin care i se cere să părăsească Egiptul. Cerându-și iertare de la toți, deși nu greșise nimănui cu nimic, dovedind o adâncă smerenie, sfântul se supune, dând slavă lui Dumnezeu.

Se retrage la Atena în luna august a anului 1890, sărac, defăimat de ai săi și neabăgat în seamă, având toată nădejdea numai în Dumnezeu și în rugăciunile Maicii Domnului. Singur, disprețuit, în mari lipsuri materiale, se va dedica treptat activității de predicator, profesor și mai apoi director al unei școli teologice. Reușește să formeze duhovnicește mulți tineri iubitori de Hristos, pe care îi hrănește cu cuvintele Sfintei Evanghelii și cu scrierile Sfinților Părinți. De asemenea face slujbe misionare în parohiile din jurul Atenei.

În 1904, la cererea mai multor călugărițe, fondează mănăstirea „Sfânta Treime” din insula Eghina, rânduind aici viață de săvârșită de obște, după tradiția Sfinților Părinți. Se retrage definitiv la mănăstirea sa în decembrie 1908, la vârsta de 62 de ani, când își dă demisia din postul de director al școlii teologice.

Pentru viața sa înaltă, Dumnezeu îl învrednicește de harul Duhului Sfânt.

Pentru aceasta, mulți bolnavi și săraci aleargă la biserica mănăstirii din Eghina și cer ajutorul lui. Mai ales după primul război mondial, numeroși săraci și bolnavi, lipsiți de orice ajutor, vin la el ca la părintele lor sufletesc. Sf. Nectarie dă poruncă maicilor din mănăstirea sa să împartă celor lipsiți toate alimentele și le îndeamnă să nu-și facă griji pentru ele, căci Dumnezeu, prin mila Sa, îi hrănește pe toți. Iar cei bolnavi se vindeau cu rugăciunile fericitului Nectarie, căci se învrednicise de darul facerii de minuni.

Într-o vară, fiind mare secetă în insula Eghina, cu rugăciunile Sf. Nectarie a venit ploaie din belșug și au rodit țarinile, încât toți s-au îndestulat de hrană. De aceea, toți cinsteau pe Sf. Nectarie ca pe un păstor și vas ales al Duhului Sfânt și urmau întru toate cuvântul lui. Sf. Nectarie era foarte smerit și blând și nu căuta cinste de la nimeni. În timpul liber lucra la grădina mănăstirii, îmbrăcat într-o haină simplă, încât toți se foloseau de tăcerea și smerenia lui.

Pe lângă multele sale ocupații duhovnicești, Sf. Nectarie a scris și a redactat mai multe scrieri teologice de morală și de istorie a Bisericii, intrând astfel în tradiția Sfinților Părinți din patria sa, împotriva influențelor occidentale care asaltau țările ortodoxe.

Simțindu-și sfârșitul aproape, pe când făcea un pelerinaj cu icoana Maicii Domnului în insula Eghina, Sf. Nectarie a descoperit ucenicilor săi că în curând va pleca la Hristos. Apoi, îmbolnăvind-se, a fost dus la un spital din Atena. El a răbdut cu tărie toată boala și ispita, așteptând cu bucurie ceasul ieșirii sale din această viață.

Moare de cancer la 8 noiembrie 1920, după o suferință de un an și jumătate. Este înmormântat în mănăstirea sa de către ieromonahul iconar Sava, care mai târziu îi pictează prima icoană.

După mai bine de douăzeci de ani, trupul său s-a aflat în mormânt întreg și nestricat, răspândind bună mireasmă. La 3 septembrie 1953, sfintele sale moaște sunt scoase din mormânt și așezate în biserica mănăstirii din Eghina, pentru cinstire și binecuvântare. În anul 1961, Sinodul Bisericii din Grecia, văzând numeroasele minuni care se făceau la moaștele sale, l-a declarat sfânt, cu zi de prăznuire la 9 noiembrie, devenind astfel cel mai venerat Sfânt din această binecuvântată țară ortodoxă. Mii de minuni face Sfântul Nectarie și azi, căci prietenii lui Dumnezeu, sfinții, nu încetează să dăruiască ce au primit și ei în dar: sfințenie și har lucrător. ✝

SFINȚII MARTIRI ȘI MĂRTURISITORI NĂSĂUDENI

**Sfinții Năsăudeni Atanasie Todoran
din Bichigiu, Vasile Dumitru din Mocod,
Marin Grigore din Zagra și Vasile Oichi
din Telciu au fost apărători
ai credinței strămoșești și ai
neamului românesc și au suferit martiriul
în ziua de 12 noiembrie 1763.**

Atanasie Todoran, născut în Bichigiu, sat de pe Valea Sălăuței, era dintr-o familie de țărani, înrudită cu familia preoților Coșbuc din Hordou, strămoșii poetului George Coșbuc. Era cunosător de carte și fruntaș în comună. În tinerețe a fost luat în armata austriacă, dar amânându-i-se prea mult eliberarea, dezertează și se întoarce acasă. Urmărit de oamenii împărăției, se ascunde în munți, apoi se refugiază în Moldova, slujind acolo. Un act al domnitorului Mihai Racoviță consemnează eliberarea din oaste a lui Atanasie, în vârstă de 74 de ani, după ce a fost 13 ani căpitan, și ridicarea sa la rang de răzeș.

A fost închis câțiva ani în Turnul Dogarilor din cetatea Bistriței pentru dezertarea sa. Întorcându-se în satul său, unde nu mai era biserică ortodoxă, refuză spovedirea și împărtășirea fiului său de preot unit, îngropându-și băiatul în ritul credinței strămoșești.

În anii 1761-1762 tratează, alături de alți fruntași, cu guvernul din Viena militarizarea a 21 de comune de pe Valea Bichigiului, Sălăuței și Someșului Mare. Românii năsăudeni li se promite că vor beneficia de înlesniri, iar Todoran cere ca după înființarea regimentului de graniță românii să nu fie siliți să-și lepede credința, așa cum se întâmpla de decenii cu românii transilvăneni. Dar curând condițiile acordului sunt uitate, iobăgia nu este ridicată, iar convertirea la catolicism continuă.

La 10 mai 1763, la Salva este organizată sfințirea drapelelor de luptă și depunerea jurămintelor de către nouă companii ale Regimentului de graniță nou înființat. Generalul Bukow vine să primească jurământul grănicerilor năsăudeni. Dar din rândurile militarilor iese în față, călare, „moș Tănase Todoran”, în vârstă de 104 ani, care le ține grănicerilor o cuvântare. Printre altele, le spune: „De doi ani noi suntem grăniceri și carte n-am primit de la înalta împărăteasă că suntem oameni liberi! - și apoi așa nu vom purta armele, ca sfânta credință să ne-o batjocorească! Jos armele!”. Mișcați de aceste cuvinte, grănicerii aruncă armele jos, în semn de protest și nesupunere și se alătură lui Atanasie Todoran.

Pentru aceasta, la 12 noiembrie 1763, pe același platou de la Salva are loc execuția celor vinovați de revolta din luna mai: Atanasie Todoran este frânt pe roată de sus în jos, iar capul îi este legat de o roată. Sunt martirizați prin spânzurare, Vasile Dumitru din Mocod, Grigore Manu din Zagra și Vasile Oichi din Telciu, alți nouăsprezece oameni fiind bătuți cu

vergi, mulți murind sub lovituri. Capetele celor martirizați sunt ridicate pe pari la poarta caselor lor, iar bucăți din trupurile lor sunt așezate la răspântii de drumuri. Încununându-se cu moarte martirică, Atanasie și-a vărsat plin de curaj sângele pentru credința strămoșească și drepturile românilor transilvăneni. (foto – mozaic Catedrala Națională, absida de nord) ❖

Începe Postul Nașterii Domnului

Ziuă de 13 noiembrie este menționată în calendarul ortodox drept „Lăsatul secului pentru Postul Crăciunului”. Începând cu ziua de 14 noiembrie până la 24 decembrie, inclusiv, creștinii țin post pentru marele praznic al Nașterii Domnului.

Postul Nașterii Domnului sau al Crăciunului este primul post din anul bisericesc și ultimul din anul civil. Prin durata sa de 40 de zile ne aduce aminte de postul lui Moise de pe Muntele Sinai, când acesta aștepta să primească cuvintele lui Dumnezeu scrise pe lespezile de piatră ale Tablelor Legii. Noi, creștinii, postim 40 de zile pentru a ne învrednici de primirea Cuvântului lui Dumnezeu întrupat și născut din Fecioara Maria. Este un post al milei, pentru că mila lui Dumnezeu s-a coborât la noi prin întruparea și nașterea Fiului lui Dumnezeu.

După rânduială, în timpul acestui post, luna, miercurea și vinerea se mănâncă fără ulei. Avem dezlegare la pește sâmbăta și duminica, între 21 noiembrie (Intrarea Maicii Domnului în Biserică) și 20 decembrie (pomenirea Sfântului Ignatie Teoforul). Este un post ușor, iar anul acesta sunt 14 dezlegări la pește, pe care le găsim

notate în calendar (21-23, 25, 29, 30 noiembrie 2025; 2, 4, 6, 7, 9, 13, 14, 18 decembrie 2025).

În ziua de 24 decembrie, înainte de Crăciun, se ajunează până la ora Ceasului al IX-lea (ora 15). Apoi se obișnuiește a se consuma grâu fiert amestecat cu miez de nucă, fructe și miere, amintind de postul prorocului Daniel și al celor trei tineri în Babilon, „care, deși erau hrăniți cu semințe, s-au arătat mai frumoși decât cei hrăniți cu multe desfătări.” Ajunarea din această zi amintește de postul din perioada primară a creștinismului, când catehumenii ajunau în seara dinaintea Crăciunului, urmând a primi pentru prima oară Sfânta Taină a Euharistiei.

Să ne hrănim mai mult cu Hristos, cu Cuvântul Său din Evanghelie, cu rugăciunea, cu iertarea, cu faptele milei trupești și sufletești și participarea la Sfânta Liturghie. Nu în ultimul rând să gustăm mai des din Sfintele Taine, adică să ne spovedim și să ne apropiem mai des de Potir, împlinind îndemnul cântării ce glăsuiește așa: „gustați și vedeți ce bun este Domnul”!

Așadar, post ușor
și bineplăcut Domnului! ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 9-16 NOIEMBRIE 2025

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 09.11	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 24-a după Rusalii (Învierea fiicei lui Iair) – Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 12.11	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	16 ³⁰ -18 ³⁰	Sfântul Maslu
Vineri 14.11	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie, Litie, Acatist
Sâmbătă 15.11	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Hramul de toamnă al Parohiei Șerban Vodă – † Sf. Cuv. Paisie de la Neamț Utrenia, Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 16.11	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 25-a după Rusalii (Pilda samarineanului milostiv) Utrenia, Sfânta Liturghie